

Площа Вашингтона

КУПИТИ

Про книгу

Усе на світі трапляється вперше. Кохання, бажання й ненависть. Жага взаємності та розчарування. Біль і спроби проживати власне життя на власний розсуд.

Непоказна, але щира і великодушна Кетрін, донька заможного лікаря, закохується у молодого вродливого джентльмена. Її почуття взаємні, але батько впевнений, що той шукає лише статків та високого положення в суспільстві, і забороняє продовжувати стосунки. Проте Кетрін не згодна відмовитися від щастя і віднині сама вирішуватиме, якою буде її доля.

«Площа Вашингтона» — історія з дуже сильними меседжами. У центрі її — спроба жінки бути гідною кохання, а не коханця. Кетрін зуміла прожити своє гідне кохання — коли не оцінюєш, коли просто приймаєш себе, спраглу любові. Вперше таке прийняти складно.

РОЗДІЛ І

У першій половині нинішнього століття, а точніше — на її приконе́ччі, у місті Нью-Йорк, жив і процвітав лікар, якому випала, мабуть, виняткова кількість поваги, що її в Сполучених Штатах завжди проявляли до провідних представників медичного фаху. Професія ця в Америці завжди пробувала в шанобі й більше, ніж деінде, претендувала на епітет шляхетної. У країні, де для певного становища в суспільстві треба або заробляти собі на життя, або вдавати, що заробляєш, мистецтво зцілення найбільшою мірою поєднує в собі дві великі чесноти. Воно належить до сфери практичної, що в Сполучених Штатах вважають вельми респектабельним, і водночас осяяне світлом науки, що високо цінує суспільство, де любов до знання не завжди супроводжується наявністю дозвілля та статків. Репутацію доктора Слоупера неабияк прикрашало вміння гармонійно поєднувати вченість і практичні навички. Він був, як то кажуть, вченим лікарем, але його методи лікування не були суто абстрактними: завжди хоч щось та й прописував хворому. Попри те що його вважали надзвичайно скрупульозним, доктор не був цілковитим теоретиком і, хоч іноді аж занадто детально розтлумачував пацієнтові хворобу, ніколи (на відміну від деяких відомих нам лікарів) не покладався тільки на пояснення і завжди залишав який-небудь нерозбірливо нашкрябаний рецепт.

Існують такі медики, що виписують рецепт без будь-яких пояснень; не належав він і до цієї когорти, яка є, зрештою, найбільш поширеною. Як бачите, доктор Слоупер був людиною розумною і саме із цієї причини став місцевою знаменитістю. У той період життя, про який ідеться, йому було близько п'ятдесяти років, і слава його досягла піка. Цього гострослова у порядному нью-йоркському товаристві вважали людиною світською, і значною мірою нею і був. Кваплюся додати, щоб усунути можливі непорозуміння, що в ньому не було нічого від шарлатана. Він вирізнявся кристальною чесністю, яку, імовірно, йому навіть не випадало нагоди піддати випробуванню, і, попри доброзичливість кола, у якому

практикував, і схильність його пацієнтів хизуватися «найтямкішим» лікарем у країні, повсякдень підтверджував таланти, які приписував йому поголос. Він був спостерігачем, навіть філософом, і тямущість його була природною та (знову-таки згідно з поголосом) давалася йому так легко, що він ніколи не прагнув дешевих ефектів і не вдався до трюків і лицедійства, як його другосортні колеги.

Треба визнати, що фортуна йому сприяла й шлях до процвітання не був тернистим. Він одружився у двадцять сім років, з любові, із чарівною міс Кетрін Гаррінгтон із Нью-Йорка, що на додачу до своїх чар принесла йому чималий посаг. Місис Слоупер була гречною, граційною, освіченою і елегантною, і в 1820 році її вважали однією з найгарніших панянок маленької, але перспективної столиці, яка тіснилася в той час навколо парку Батарей на Мангеттені над Затокою, простягаючись до зелених схилів

Канал-стріт.

Навіть у двадцять сім років Остін Слоупер був достатньо відомим лікарем, що якоюсь мірою пояснювало, чому саме його обрала поміж тузіня залицяльників модна молода жінка, яка мала десять тисяч доларів доходу й найгарніші очі на острові Мангеттен. Протягом п'яти років ці очі та інші принади надзвичайно тішили молодого лікаря, який став Кетрін відданим і дуже щасливим чоловіком. Наявність заможної дружини анітрохи не змінила шляху, що той для себе намітив, і він віддавався роботі з таким завзяттям, наче не мав за душею нічого, крім скромної частки спадщини, яку по смерті батька розділив із братами та сестрами. Завзяття це було спрямовано не так на заробляння грошей, як на те, щоб чогось навчитися й щось зробити. Навчитися чогось цікавого і зробити щось корисне — приблизно такий план було ним накреслено, і те, що дружина мала статки, ніяк на нього не вплинуло. Він любив свою практику, любив користуватися здібностями, існування яких не без приємності усвідомлював. Те, що Остін Слоупер міг бути лише лікарем і ніким іншим, було настільки безперечним, що він продовжував лікувати й за найсприятливіших умов. Звісно, вигідний шлюб рятував його від необхідності важкої праці, а приналежність дружини до «вершків

суспільства» постачала численних пацієнтів, чиї симптоми, якщо и не були цікавішими за хвороби бідаків, бодай проявлялися регулярніше.

Він прагнув досвіду й протягом двадцяти років набув його чимало. Треба додати, цей досвід іноді являвся йому в такій формі, що, попри можливу цінність, геть не тішив. Його перша дитина, хлопчик, щодо якого батько, далеко не схильний до безпідставного ентузіазму, мав великі надії, помер у три роки, і ані материнська любов, ані батьків хист не змогли його врятувати. Два роки по тому місис Слоупер народила другу дитину, чия стать, з погляду доктора, не дозволяла їй замінити оплакуваного первістка, з якого він намірявся виплекати гідного чоловіка. Дівчинка його розчарувала, але попереду чекало дещо гірше. За тиждень після пологів, які пройшли начебто легко, у молодій матері з'явилися тривожні симптоми, і не минуло ще одного тижня, як Остін Слоупер став удівцем.

Як на чоловіка, чия робота полягає в тому, щоб рятувати людей від смерті, у власній родині він із цим впорався не найкраще. Тямуций лікар, який протягом трьох років втратив дружину й маленького сина, мав би бути готовим до того, що або його професійні вміння, або любов до своєї родини візьмуть під сумнів. Однак наш приятель unikнув осуду — від усіх, окрім себе самого, критика найкомпетентнішого й найбезжальнішого. До кінця днів він жив під ярмом вироку, який сам для себе ухвалив, і носив шрами від катування, що вчинив над собою власною сильною рукою в ніч після смерті дружини. Оточення, що, як я вже казав, було до нього прихильним, надто йому співчувало, щоб брати на кпини; злощастя зробило його цікавішим, ба навіть примножило його славу. Казали, що навіть родини медиків не застраховані від найбільш підступних хвороб і що зрештою докторові Слоуперу доводилося втрачати й інших пацієнтів, окрім уже згаданих, що сприймалося як гідне виправдання. Йому залишилася донька, і хоча не про таку дитину мріяв, а все ж таки вирішив зробити для неї все можливе. Він накопичив невитрачені запаси батьківського авторитету, який щедро застосовував у перші роки життя дівчинки. Назвали її, певно ж, на честь бідолашної матері, і навіть зовсім крихіткою батько кликав її не інакше як на повне ім'я — Кетрін. Дівчинка росла міцною та здоровою, і батько, дивлячись на неї, часто думав, що, хоч

яка вона, принаймні за її життя можна не побоюватися. Я кажу «хоч яка вона», бо, правду мовити... Але із цією правдою я трохи почекаю.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ